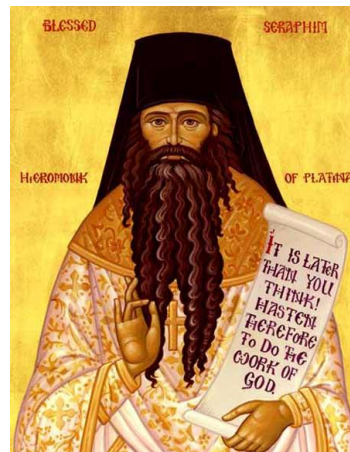

"Înălțăm rugăciuni de recunoștință Sfântului Serafim Rose din Platina"

În timpul verii anului 1996, când aveam 24 de ani, am suferit o traumă multiplă la spate de la sport, din care nu mi-am revenit complet niciodată. Nu am mai putut să alerg și aveam dureri și înțepeniri când mergeam sau ședeam mai mult de 20-30 de minute. Mai apoi, în acel an, radiografiile au confirmat ușoare modificări degenerative ce începuseră să apară în partea de jos a coloanei vertebrale, în ciuda faptului că eram tânără. Tatăl meu are hernie de disc. După mulți ani fără vreo ușurare a durerilor, mi se prezicea și mie o hernie de disc, deși în acest stadiu incipient nu se putea confirma un asemenea diagnostic. În ultimii opt ani încercasem mai multe tipuri de tratament: electro-stimulare, gimnastică medicală, medicamente, alifii și tot felul de exerciții fizice. Nici una din acestea nu au dat rezultat. Mă culcam în fiecare noapte cu dureri.

Sf. Serafim Rose din Platina, icoană

Vreme de opt ani durerea nu a scăzut. Mă obișnuisem să trăiesc cu ea zilnic. A trebuit să renunț la alergat, pe care-l iubeam atât de mult, dar eram recunoscătoare fiindcă, în rest, eram sănătoasă și puteam să merg pe jos fără prea multă greutate, în ciuda durerilor.

În iulie 2004, eu și soțul meu David am făcut un pelerinaj la Mănăstirea Sf. Gherman din Alaska. Pe când ne aflam acolo, ne-am dus la mormântul Părintelui Serafim Rose să ne rugăm. La un moment dat, pe când ne rugam în tăcere, David și-a pus mâinile pe spatele meu și a continuat să se roage. Nu știam pentru ce se ruga, dar, cunoscându-l pe David, am ghicit că se ruga probabil pentru spatele meu. (Mi-a fost întotdeauna jenă că lăsam ca durerea mea de spate să ne influențeze viața atât de mult, a mea și a lui David, și am sperat mereu că într-o zi mă voi descurca mai bine cu sarcinile zilnice fără ca el să știe că am dureri.) Gândindu-mă că David se roagă pentru alinarea durerilor mele, am spus o foarte scurtă rugăciune: «Părinte Serafim, știu că soțul meu mă iubește foarte mult fiindcă se roagă pentru mine, dar eu nu merit cu adevărat să mi se împlinească o cerere atât de mare. Sunt mult prea egoistă».

Mai târziu, David mi-a spus: «I-am cerut Părintelui Serafim să mijlocească nu neapărat pentru o vindecare totală, dar măcar să se reducă durerile tale cronice, ca să te poți ocupa mai bine de treburile

zilnice».

În dimineața următoare, 8/21 iulie, pe când ne pregăteam să părăsim mănăstirea, am observat că mă simțeam neobișnuit de lejer urcând cu bagajul pepanta dinspre arhondaric. În zilele ce au urmat, am început să observ că mă trezeam mereu dimineața fără urmă de dureri și că nu-mi reveneau în timpul zilei. La câteva zile după plecarea de la mănăstire, pe când ne spuneam rugăciunile de dimineață, ajungând la un șir de metanii, am atins pentru prima dată podeaua cu genunchii întinși cu multă ușurință și fără nici o durere! David era copleșit de bucurie. Atunci am știut că rugăciunile lui David fuseseră într-adevăr ascultate. Înălțăm rugăciuni de recunoștință Sfântului Serafim pentru mijlocirile lui și cântăm un Acatist de mulțumire lui Dumnezeu. După vreo două săptămâni, ca răspuns la bucuria pe care începeam să o simt pentru noua viață, am hotărât să merg să alerg, așa cum îmi plăcea atât de mult înainte de accident. Am mers trei mile și am sprintat jumătate de milă! Nu am simțit nici o durere și m-am trezit a doua zi fără dureri. Nu mai simțisem o asemenea libertate de mișcare de foarte mulți ani!

Slavă lui Dumnezeu pentru toate și veșnice mulțumiri Fericitului Părinte Serafim pentru minunatele sale mijlociri!"

Celia Yentzen, SUA

(Din: Ierom. Damaschin, "Viața și lucrările părintelui Serafim Rose)